

Bouře se přihnala

L. Klíma

Bouře se přehnala přes lehy a mezi protřhanými mračny objevovalo se již intenzivní slato.

Edgar a Livie skryli se v jeskyni před spousty vod, které chrlilo nebe. Šaty měli promáčeny.

"Tak nemáš být, milenko drahá! Roznemohla bys se!", hovořil úsko-
stlivě. "Ale co činit? Doma musíš jít celou hodinu, to je příliš dlouho
v tak promoklých šatech! Jen kdybych měl něco suchého na tebe.."

Edgar nevěděl si rady.

"Jsi náchylna k nastuzení, Livie?" tápal se po chvíli..

"Jsem velice, drahoušku!" jektala Livie soubky.

Teď rozesnal Edgarův na šere již navyklý zrak v jednom koutě jeskyně
snažnou hromadu navátého sen, patrně suchého listí..

"Můžeš něco učinit!.. Víš co, Livie? - drahoušku, je to divné, ale co
jiného zbývá? Vidíš tamto omo suché listí? Svleč své mokré šaty a ulehn
do listí toho a přikrej se jím.. Jen co se aspoň trochu opět zahřeješ!..
Dešť již ustává, za nedlouho vysvitne slunce, - snad se tvé tenké šaty
ještě usuší.. Vid, že to učiníš? Mám strach o tebe..."

Livia byla v rozpacích... Návrh byl vakutku dobrý, - bála se velice
nastuzení, ale coš kdyby ji zde tak někdo překvapil?

"Nevím..," řekla, červenajíc se. "Bojím se a - stydím - "

"Zatím, co se budeš svlékat, vyjdu ven. Za žádnou cenu nesmíš se stát,
aby sem někdo vstoupil. Neboj se, prosím tebe, milenko drahá?"

Zima zalomcovala prudce Livii.

"Tedy ano", řekla se zarděním, nesměle. A Edgar vyplíšil se ihned z
jeskyně.

Dešť již zcela ustal, ale divoké bystřiny hučely ještě strání. Na
západě objevil se modrý pruh, - důkaz, že za nedlouho vysvitne k západu
se sklánějící slunce. Bylo pět hodin.

Nad jeskyní byl skalní výstupek, na němž rostl spolu již suchý strom.
Kolem nebylo jiných stromů.

"Můžeš již přijít, Edgare!" ozval se sevritě hlas.

Edgar uposlechl.. Z počátku nerozesnal ničeho, teprve po chvíli zabě-
lala se před jeho zraky v koutě hlavinka Livie..

"Venku začíná již slunce svítit, pověším tvé šaty na příhodné místo,
viď drahá...."

"Nevím.., - ale udiň, jak vyslíš: ozval se milý hlas..."

Edgar uchopil selenavou sukýnku a bluzu, běloučné kalhotky i košilku

a spěchal s nimi na skalní výstupek. Tam rozvěsil je, vyždímal je dříve, na suché větve; slunce v tom vysvitlo a opřelo se silným, dosud jiřným žárem do teplé látky. Edgar se vrátil do jeskyně, – ale nemohl oddolat, aby každý z kusů obleku nepolíbil... –

Byl otužilý proti zimě a vlhku a nebyl ohrožený. Přes to se chvěl silně, vrátiv se k milence, a snažil se se vši síly zakrýt to; ale Livia to spozorovala.

"Miláčku drahý, chvěješ se, – rozemřeš se jistě!" řekla mu spěšně a úskostlivě...

"Jsem otužilý, milenko má, nic se mně nestane a nevadí mně to nikterak.."

"O ne! mám strach o tebe! a jak daleko máš domů! a je tak chladno nyní! Nesmíš v těch šatech zůstat, miláčku, ne!"

"Nuže, – s tvým dovolením je odložím, má Livia", řekl Edgar po několika vteřinách, usnávaje, že dnes by se jinak zcela jistě nastudil.. A rychle odložil všechny šaty...

Livia otočila se při tom k Edgarovi zády... Ale sašilhala přes to, pohlížejíc pod svým levým ramenem skulinou mezi listy po nahém, úměrném, svalnatém a jemně řesaném těle Edgarově..

Tento usedl na balvan, chvěje se dosud. Livia to dobře viděla a měla stále o zdraví svého miláčka...

"Drahoušku můj", řekla pomalu a nesměle, "je ti ještě pořád zima, – víš?"

"Není již, milenko" odpověděl Edgar, drkotaje při tom zuby...

"Ale nelži, Edgare, vždyť to vím, vždyť je zde tak chladno..."

"Není to tak zlé, za chvíli se zahřejou..."

"Zahřeješ se zde, ne!.. Já bych... věděla..., ale nevím..., snad bys se mohl, ale... zahřátí..., " a Livia smkla.

Podotýkám vzhledem na některé nečistě štenáře, že Livií nuthal nyní jen strach o zdraví mladého muže, – a ne snad jiné úmysly..

Edgar se dovtípil i pochopil v jak nepříjemné situaci ocitla se dívka obávající se o milence a zároveň upadnuvší při tom v konflikt se studem... Hromada listů byla malá pro dvě různá lože.

"Dovolila bys snad, má slatá milenko, abych k tobě přilehl?" otázel se tónem, z něhož se zdálo, že nepochopil dosud co Livia mínila.

"Ano" – zašeptala Livia, rudá jako růže.

"Ale nedovoluji si; pokračoval Edgar částečně lícenou, částečně pravdivou rozpáčitostí... Abychom však pravdu řekli nebyl naprosto proti myšlence Liviině.

"Jen pojď, choť to! vím že... ale onemocněl bys – zcela jistě.." řekla se Livia.

"Muže drahoušku, dovolíš-li", - a Edgar ulehl vedle Livie a přikryl se listím.. Livia se teď k němu obrátila...

Leželi blízko vedle sebe, skoro se dotýkajíce... Ale mezi nimi byla vrstvička listí.

Zahleděli se sobě vroucně a hluboko v zraky a mimoděk a současně nahnuli své rty k sobě...

Ruce jejich se mašly... A pak se těla jejich k sobě přitiskla...

A jeden polibek stíhal druhý.. a ruce jejich se prudce tiskly. Byli v opojení, jež napomíná na všecko... Zářavý oheň, jenž plál jejich těly šlehal jim z očí...

Vzhledem k vášnivému tomuto nepokeji obou těl je přirozeno, že ruce jejich bloudily sem a tam a brzo odklidily vrstvu listí dělící těla, přirozenou určená, aby se spojila... Přilnuli těsně k sobě, vysílajíce vzájemně do sebe teplo...

A ruka jeho objala pas její a ruka její objala pas jeho...

Pro obě šťastné duše smísel kamsi čas... A spojili se i svými těly úplně v jedno... - - -

A dosud leželi těsně vedle sebe.... Ústa jejich dotýkala se stále a tiše navzájem v ustavičném políbení... -

V tom trhla s sebou Livia procitnuvší náhle se své extaze. "Bojím se velice! Kdyby nás zde někdo překvapil!" zděšeně se zeptala svého milence.

I Edgar s sebou trhl. "Máš pravdu, drahá, sem sice sotva kdo přijde, - ale máme již čas! Přinesu ti tvůj oblek."

Povstávaj se oblékat. Ale sotva uchopil svou košili, savaněl venku silný dešt... A hned na to mužské bručení.

"Pro boha, Edgare, to je bratr Ippolito.. Zachovej se sem opět!" zašeptala zděšeně Livia.

Edgar měkce uposlechl a přikryl sebe i Livianu tvář listím. A v tom již ležela otvoren dovnitř mužská postava s promoklým oděvem...

Milenci' tajili dech.. Livia chvěla se strachem. I Edgarovi nebylo volno. Každý uzná, že jejich postavení bylo dosti choulostivé...

"Čert aby vzal toho prašivého, jedeckého velblouda!" zahučel Ippolito. "Jsem nákrý jako prase. Nemohl jít sem sám? Zrovna dnes mně sem poslal, zvině... Člověk by dostal z toho nemoc jako prase!"

Edgar trhal sebou smích při této květomluvě, ač mu jinak nijak do smíchu nebylo.. Livia rděla se studem za svého bratra..

Teď sehnul se tento a namáhavě odvalil balvan.

"Je těžký jako svině", hučel při tom. Psi banditští ani za to nestojíte...

Kámen se odvalil, Ippolito počal pod ním rýti..

"Aš kam to jen ty kurvy banditské sahábaly? Proč tak hluboko? Brr! třese se jako svině! Konečně jež tady něco tvrdého!.. Prevítí, proč jste to tak hluboko nasrali?"

Edgar se opět při těchto hraběcích slovech smíchy tak smítal, že listí zachrastilo.. Ippolito sebou trhl..

"Co to bylo, - mordie?" zahučel po chvíli. "To byla nějaká šába v tom prašivém listí. Svině šabí, potřebuješ člověka tak polekat?"

Opět zachrastilo listí následkem Edgara smíchu. Ippolito se rozlebil doopravdy...

"Potvoro svinská, budeš sticha! Najdu-li tě tam, kam aš tam budeš schovávat psaní toho jednookého prasete, rostrhnu tě nebo tě překousnu vejprůl, moje šlechtické slovo na to!"

Tentokrát se Edgar nasmál... Livia uchopila jej křečovitě za ruku a sotva slyšitelně zašeptala:

"Slyšíš, on sem bude schovávat psaní!..."

"Neměj strach, drahoušku! dokud budu živ, nikdo tě neusfí.."

Ippolito zatím přistoupil s plechovou krabicí k otvoru, kde bylo světleji a jal se ji otvírat, otočen zády k hromadě listí..

"Sloto smradlavá..." zahučel znovu, - v tom sebou prudce trhl a zděšeně vykřikl...

Edgar totiž vymrštil se v tomto okamžiku ze svého lože a třemi skoky stál za Ippolitem...

Tento sáhl pod plášť pro dýku, ale dříve než ji mohl použít, udeřila jej pěst Edgara do spánku.

Ippolito skácel se k zemi... Ale pěst Edgara neměla přesně jen síly a jistoty pěsti nejstaršího jeho bratra, slavného Cesarea. Ippolito povstal hned zas se země a vytasil dýku..

Ale v této okamžiku stihla jej rána do žaludeční dutiny. Ippolito opět padl a tentokrát již nepovstal...

Mžikem svásal Edgar kleslému ruce, savásal oči a zacpal ústa. Pak pravil šeptem k Livii:

"Livio, buď zcela tichá, ať se hlasem svým neprozradíš aš prociťne bratr tvůj s mrákot!"

A mžikem vyběhl nahý jak byl se sluje a za chvíli podával Livii oblek její, nyní již jen trochu vlhký. Oba se rychle oblékli.

Sotva byli hotovi, počal se Ippolito hýbat, temně chroptiti a sebou trhat.

Ale neohlížeje se na to, přistoupil k němu Edgar, prohlédl mu kapsy, pátraje po dopisu Fabiova. Našel jej, otevřel. Stála tam slova:

"Zde prosatím 200 sechínů v bankovkách! Navštívím tě brzo v Rakvi! Pozor na sluhu Cesareova Bartolomea: nebezpečnější než ostatní. Budu vás brzo potřebovat.

Podpis scházel. Vedle dopisu leželo 200 sechínů v papírech. Edgar dopis uschoval. Otevřel rychle krabici, na zemi ležící. Byl v ní dopis:

Včera byl v Hrobu sluha Otta Janů. Dva muži jej spozorovali. Vystřelili a chybili. Potřebujeme nutně peněz a prosíme Vaši Milost, aby nám za naše věrné služby něco poslala.

Edgar uschoval i tento list, zastrčil dříve Ippolitovi peníze do kapsy. Pak tápal se šeptem Livia:

"Nesaponělas zde nic, milenko?"

"Ne!"

"Teď půjdeme!" zašeptal Edgar, uchopiv Ippolita, vynesl jej s jeskyně a uvolnil mu ústa, aby mohl křičet o pomoc. Pak pošeptal Livi:

"Teď rychle odtud!"

Osval se za nimi řev Ippolitův. Rychle vraceli se toutéž stezkou.

Slunce sklánělo se již k obsoru. Na výhledě ohnivý pruh nebe leskl se tajemnou, rudou září...

Po chvíli pravila Livia rychle, se zmateným pohledem a dosud rdící se tváří:

"Edgare, teď půjdu již sama domů! Někdo by nás mohl spozorovat. S bohem, můj miláčku!" A slzíc, podala milenci ruku.

"Jakže, Livio, nebojíš se? pomni před chvílí..."

"Ne, nebojím se, můj drahý. Proč tak na me hledíš?" A Livia pokryla, vzpomínajíc na nedávné manželské lež tvář rukama a odvrátila hlavinku..

"Můj andělku, miluješ me vskutku?" zvolal ohnivě a jaksi nedůvěřivě Edgar.

"Kermuť me otáskou takovou, drahý Edgare", pravila dívka, hledíc mu teď vroucně do očí. "Ale jsem nyní zcela smatena. Vše přišlo tak náhle.. Oh jak tě miluju!" zvolala a objala jej prudce, - však hned zas, plaše hledíc kolem, jej pustila...

Ušli spolu ještě několik kroků.. Nad hlavami jejich černal se strop s jehličí a tu a tam světlalo se v něm okénko na tmě temnicí se nebe. Večerní modlitba spívala lesem. Livia se k Edgarovi přivinula... Lesem šel se vítr a s ním o závod tlupa banditů se satanským Fabiem v čele. Nenávist srší mu z očí, rty pronášejí kletbu. Livia zděšeně vykřikla. Fabio obklíčil překvapené milence, nařídil spoutat a odvlékl je do osamělé lesní chýše, kde před nedávnem hrozným způsobem umučil Edgarova a Cesareova bratra, učence Riccarda, kde Pietro, dříve bratru svému nápomocný, teď

spoutaný v mdlobách ležel.

Marně Livia ruce spínala a svým sladkým hlasem Fabia o milosrdenství prosila.

"Nekřič a nekonkej na mne tak těma čarodějným očima, červe ošklivý," sařval na ni Fabio a dal jí políček, div jí hlava neurasil. "Nemohu si pomoci, ten tvůj obličej tak příšerně mne vždy udeří... Ale tím lépe! Čabičko, tebe čeká pěkný, sladký osud! Víš jistě, co si s tebou počnu!"

Livia i Edgar mlčeli. Zavládlo ticho, rušené jen hluchým krokem času a těžkým šuměním borovicových stromů. Vítr se vznášel, a lámal větve stromů.

"Hurá, bratře!" zvolal Ippolito, který bandity vyproštěn vřítit se právě do chýše, "tye měl pěkný lov! Strč jim ruce do vařící vody a ponech je tam tak dlouho až se uvaří, jejich maso zhřídne, změkne, takže budeme moci jejich dlaně tak snadno utrhout jako se dá rostrhnout uvažené kuře!"

"Tvůj nápad je dobrý a při jiné příležitosti jej uskutečním!" děl Fabio. "Ale teď na te není čas.. Já ronkoužu té děvece pryč a ty si vez na starost Edgara, choť-li, - svině jsi na to dost velká!"

"To udělám!" sařval Ippolito.. "Svině sem, svině tam!" a přiskočil k Edgarovi.

"Počkej chvíli!" vakřikl Fabio, "Pietro přichází k sobě."

Ippolito uposlechl a svědavě hleděl na omráčeného Samsona.

Tento dýchal a škubal sebou... A za několik okamžiků zabručel a otevřel oči.. Trhl sebou prudce, - a tu zpozoroval, že je spoután.. Vytřeštěným očima hleděl kolem sebe, snaže se upamatovat na to, co se s ním stalo... Spatřil Fabia, - a rozpomněl se... Vstetek zavyl. A hned na to napjaly se strašlivě jeho svaly, obličej zrudl, - a provaz ruce vířící se přetrhl a Pietro vschopil se na kolena a vytáhl s kapsy nůž.

Fabio přiskočil k Pietrovi a než tento mohl pouta svá přefíknout mávl sekerou znovu po jeho lebce.. Pietro sekeru rukou odrasil, povstal a učinil vrabčí skok na Fabia.. Ten odskočil stranou, - a bleskurychle udeřil sekerou znovu do břišní lebky ze strany ještě prudčeji než poprvé. Pietro zavyl znovu a svalil se na zem opět bez vědomí.. Ale lebka jeho nebyla ani teď rostřítána.. Fabio jej znovu a pevněji spoutal. "K dílu, Ippolito! Čas ubíhá!" -

A Fabio vrhl se na Livia, Ippolito na Edgara..

Onen uchopil ruky svými pro Liviin. Ukousl bradavku a jal se svými dravčími tesáky rytí se v něm dále.. Postupoval posvolna a stále hloub. Drtil maso úplně, rozdrcené rval od těla, aby se mohl zakusovat dále... Činil tak velmi rychle. A když rozdrtil pro jeden, dal se do druhého.

Livia svíjela se po celou tu dobu po zemi a vyrážela tenné skřeky.. Konečně omdlela.. Stejně rval Ippolito maso z Edgarova těla..

"Však ještě hned tak nechořpnete!" zachechtal se Fabio.

"Miláčku," vypravil se sebe svižející se Edgar, "již teď cítím, jak utrpení je dobré! Nežl jsem dosud, - teď teprve, když tak hrozně trpím, cítím, že žiju, že hledím v hlubiny života... Jen pak jsem něčím, když se celá naše bytost svíjí. Utrpení je největší prospěch.. Cítím duch Eurýv v sobě, škoda, že nebylo to dříve,.. Byli bychom spřetrhali pouta.."

Vichr se vznášel a svištěl a hučel a burácel...

"Již šilejší!" radoval se Fabio.

Ale náhle připlul ohromný bílý mrak, sahající Livii nížou jako závojem a hned vznášel se výš a výše..

"Na shledanou, miláčku!" zavznělo ještě sladce z nebeského oblaku a božský zjev zmizel zrakům lidí..

Edgar chvěl se v blahé extasi, necítil svých hrozných bolestí, ale když Livie zmizela posbýl vědomí...

A vichr zcela umkl a nastalo ticho... Ale na východním obzoru vznášela se ohromná postava boha Eura, usmívajícího se a náručí rozvírajícího.

Překvapením omráčení bratři procitli již za dvě minuty. Fabio dříve.
Povstal, kopl Ippolita.

"Rychle vstaň!" zvolala. "Nesmíme marnit čas! Ta děvka byla čarodějnice!
K čertu, kde je? Nikde ji není vidět! Nikde! Opravdu! Vzal si ji čas nebo
co? Teď skončím se psom! Tři minuty přes šest, - ha! do sedmi hodin nejdále
musí být seepenělý... Zas už emděl? - Ostatně, - to se mně právě hodí!"
Houkl na bandity, kteří seděli asi 100 kroků dále na zemi a otevřenými
hubami hleděli, co se v samotě děje:

"Nie nového?"

"Nie, velmožný pane!"

"Tím větší pozor dávejte vy a ostatní! Osle rychle!"

"Bratře!" hekal pitomý Ippolito, "to bylo hrozná.. A ten strašný vítr k
tomu.. Fouká vždy takový vítr, když čarodějnice jede do pekla?"

"Nešťvan! Co dělá ten blbý pafes? Dosud bez sebe.. Není ochcípľý? Není!
To je dobře! Nechešpneš jen tak, sloupe pitomý! Má vůli se nic nesní sproti-
vit!" Okamžik přemýšlel.. Pak děl rozhodnut:

"Pomoz mně vynésti tuto bednu na dvůr!"

Rychle vynesli těžkou bednu. Fabio ji otevřel a překlopil.. Vyvalila se
z ní mezi mnohým jiným i nevelká rakev.

"K čemu ta rakev?" tázal se Ippolito.

"Kopej pro ni jámu a co nejrychleji! Hej! pojďte sem rychle a bratrovi
pomáhejte!"

Bandité přiběhli a v několika minutách byla vykopána jáma tak hluboká,
že rakev do ní dobře se skryla.

Mesitím byl Fabio u Edgara a vrátil se s ním, dosud bezvědomím.

"Dest!" velel pracujícím a přistoupiv k rakvi, otevřel ji.

Byla to zcela obyčejná rakev.. Ale v jejích dlouhých stranách byly
vyvrtány malé dírký. Fabio počal se hrabat mezi vyklepenými předměty a v
brsku našel dlouhou plechovou rouru.. Tato vstrčil do jedné z děr...

Pak ovásal pro všechno Edgarovi oči, velel přítomným, aby byli tiší
a nalil bezvědomému sbytek jedu do úst.. Pak uchopil jej neprodleně a vložil
do rakve.. Ale Edgar nemohl se tam vejít. Fabio vynal sekeru a sasnýpal:

"Učiním to jako Prokrustus!"

A uťal Edgarovi obě nohy asi uprostřed lýtek.. Edgar sebou trhl...
Fabio šoupl jej teď do rakve a víko spěšně a tiše přiklopil...

Z rakve ozvalo se šoupaní a sténání.. Patrně přišel mučený vlivem nového
sarsačení a jedu, opět k sobě..

"Ty se budeš modlit a zpívat jako kněz nad hrobem.. A ty budeš plakat!
Ippolito, drž hubu!"

"Buďte myslit, že je právě pohřbívání!" zašeptal Fabio Ippolitovi. "Jen-li su k tomu ještě rozum! Chlapi! lépe, přirozeněji a hlasitěji!!"

"Ted naspiva! Requiescant in pace!" velel Štepen Fabio.

"Marš odud!" velel nyní Fabio banditům.

"Tak teď již snad chápeš? Snad jsi ve své líné fantasii již někdy si představil, jaká musí být muka a soufalostrádání mrtvého, jenž byl pohřben a teď se v rakvi opět probudil.. Musí to být rozkošné! Muže tento krásný náhled, ~~proč bychom neměli být připraveni~~ připravil jsem tomuto psu! Náš nebude to muset mnoho působit, protože předně je šílenský a za druhé bolestmi zpitomělý. Tyhle díry! Dovtípil jsi se k čemu jsou? Je-li pohřben zrádnivě mrtvý, rájí jeho muka v rakvi dlouho, protože se udusí brzo.. Ale následkem výmyslu mluví muka tato prodloužit, jak dlouho budm chtít! Až se bude, vpustím mu tam pomocí této roury a kovářského měchu čerstvý vsduch atd. bych jej též sakopat hluboko do země, - vstrčil bych i do druhé díry... Tak rozumíš tomu, osle?"

"Již se asi dusíš!" řekl Fabio. "Kakav je malá! Za chvíli mu vypustím vsudch. Kde je mých? Aha! zde! Ale s ním budu to opakovat jen do sedmi hodin, pak jej nechám se zalknout, - nechcípne-li již dříve! A pak odjedeme dále, pojedeme do Rakve. O té skrýši nikdo neví, ani Cesare! Tam nás čeká, oddanější i statečnější tlupa banditů, nežli tyto baby zde. Nechtěl jsem, aby tamti svědčili o unučení mé sestry Livie, neb jde o ní pověst, že je dcera boha východního větru - Eura, který prý oživil její tělo, když mrtvé na svět vyšlo a od té doby je jejím ochráncem.. Hahaha! Ti pověrčiví chlapi by strachem spitolěli. Ta šubka musela shynout, jinak by si byla dělala nároky na peníze mého otce! Ale ty má v opasku na těle a nikdo mu je nevezme! Ovšem sbývá

ještě Porcia. Nevím kamáh. Mám tušení, že k Cesareovi, proto jsem rozeřavil stráž. Škoda, že Pietro v posledním okamžiku selhal. Dříve ke všemu svolný, najednou si zde vše rozmýšlil. Proto jsem jej musel spoutat! Drazé mně to zaplatí!- Ale co švaním? Musím pustit do rakve šerství vřaduh! - Hrome, - již čtvrt na osm - "

A Fabio uchopil mšeh. Zatím co jej nasasoval na rouřu, děl:

"Budeš koukat, jak Pietra budu mučit!.. Ale hrome! Jeden bandita sem ovlá jako blásem. Nejsiž se blíží četníci! Stojí to za to, aby tak bláznivě ujížděl?"

Již zde byl bandita, zcela uchvácený.. Zastavil koně a spěšně hlásil:

"Velmožný pane, blíží se tlupa jezdců! Jsou čtyři! Cválají tak rychle, že za pět minut jsou zde! A pokud jsem mohl z dálky rozeznat, jest jeden z nich eděm jako Cesare!"

Fabio sebou trhl a Ippolito sbledl..

"Hej!" houkl Fabio na blízké bandity, "jeďte co nejrychleji k našim sedmím a postranním strážím, až sem ihned přijedou! A ty posle, rovněž! Pospěšte si a křikněte na ně již z dáli!"

Bandité odjeli a Fabio děl:

"Doufám, že se ho zde smocníme! Přivítáme jej palbou z ohalupy a musíme jej trefit! Co se toho pes týče, nemám již čas zabývat se s ním! Až se salkne! - bestohe je blásem! Ale vynahradím si to na Pietrovi! Připrav si zbraně! Fuji on se třese jako osyka, kravské lejno!"

Tu savzněl nový dupot a přiválal druhý bandita.

"Pane!" volal již z dáli, blíží se Cesare ještě s třemi muži! Je již pod kopeem! Utečme!"

"Babo! zde zůstaneš!" savyl Fabio... "Budeme se bránit proti nim!"

"Bránit se proti Cesareovi?" zvolal bandita a pobídnul koně v další oval.. "Pěkně děkuju, velmožný pane! Je to nápad od vás!"

"Pse sardutý!" safičel Fabio. "Tvůj útěk ti málo pomůže!"

A nasadil pušku k líci, - stiskl, a rychle se vzdalující bandita skácel se s koně.

Fabio stal se nyní energickým jako nikdy před tím.. Savyl na Ippolita:

"Rychle do ohalupy! Zapálíme ji a prohneme! Zde bychom se my dva proti nim neubránili. Ti psi banditští nepřijdou v čas a snad rozutekou se právě tak jako tato baba."

V největším spěchu vnikli do ohaty, rozhrabali oheň v ohništi, naházeli na sem smolná polena, polili petrolejem a sapálili. Modré a zelené plameny plasily se s ním a vysoko šlehaly, osvětlující krvavou září tmící se kraj.

Fabio a Ippolito prchli.

Ale i Pietro v nejvyšším nebespečí probral se s mrákot, naráz pochopil

co se stalo, vypnutí vši své ochranné síly zpřetrhal pouta a plameny již
olizovaným oknem chýle sáhl do tmy...